

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЦЕНТР ЗАОЧНОЇ, ДИСТАНЦІЙНОЇ ТА ВЕЧІРНЬОЇ ФОРМ
НАВЧАННЯ

Кафедра журналістики та філології

ДОБІРКА АВТОРСЬКИХ МАТЕРІАЛІВ:ЕСЕ
SELECTION OF AUTHOR'S MATERIALS: ESSAY

Кваліфікаційна робота
освітнього рівня «бакалавр»
студента спеціальності «Журналістика»,
освітньої програми «Журналістика»,
групи ЖТ–61с

Захарченко Олександр Миколаївни

Науковий керівник:

Калантаєвська Ганна Павлівна

кандидат філологічних наук, доцент кафедри
журналістики та філології СумДУ

Суми 2019

Зміст

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	4
ВСТУП.....	4
1. Теоретичні засади	6
1.1. Термін “есе” та його історія	6
1.2. Риси жанру	8
1.3. Класифікація і ознаки есе	9
2. Специфікація написання есе.....	10
2.1. Структура і стиль викладу.....	10
2.2. Правила написання есе	11
2.3. Помилки при написанні та перевірка есе	12
2.4. Спілкування за допомогою писемного мовлення.	14
Зміст твору.....	Ошибка! Закладка не определена.
Використані джерела та література.....	16
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ	18
ВИСНОВКИ	28

Бібліографічний опис

Захарченко, О. М. Добірка авторських матеріалів: есеї [Текст]: робота на здобуття кваліфікаційного ступеня бакалавр ; спец. : 061 – журналістика / О. М. Захарченко ; наук. керівник Калантаєвська Г. П. – Суми : СумДУ, 2019. – 36 с.

Кваліфікаційна робота освітнього рівня «бакалавр» це добірка авторських матеріалів та теоретичне обґрунтування важливості жанру. Загальний обсяг – 36 368 знаків, що складає 0,9 авторського аркуша.

Ключові слова: думки, есе, твір, нарис, текст, враження, міркування, мислення.

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

ВСТУП

В останні роки жанр есе набув великої популярності. Сьогодні його пропонують як завдання на ЗНО з різних дисциплін. Це одна з основних складових у пакеті документів при вступі до будь-якого навчального закладу, а також працевлаштування. Есе, яке вони пропонують написати, допомагає зробити найкращий вибір із усієї різноманітності заявників!

Насправді написання есе є дуже корисним, оскільки дозволяє автору навчитися висловлювати його думки чітко і точно, а також структурувати дані та описувати досвід із відповідними прикладами і, що важливо, міркувати спираючись на власні висновки. Взагалі, написання есе – дуже важлива навичка. Наприклад: як молодий професіонал чи абітурієнт зможе представити себе, як він описує свої досягнення та невдачі, роботодавець чи відбіркова комісія, будь-який оцінювач може дозволити цій людині визначити, чи є вона достатньо придатною, досвідченою. Це завдання дається для того, щоб полегшити оцінку унікальності, здатності мислити, творчості, ентузіазму та потенціалу людини. І найкращий спосіб отримати цей результат - писати відкрито і прямо, потрібно бути чесним до себе. Якщо людина не є такою, існують всі шанси, що робота буде неприродною або неактуальною.

Отже, **актуальність роботи** зумовлена необхідністю популяризувати есе у нашому житті, сприяти частішому його використанню в пресі.

Мета роботи – створити інформаційний продукт у жанрі есе. Реалізація мети передбачає виконання таких **завдань**:

- опрацювати теоретичний матеріал, що стосується особливостей жанру;
- описати специфікацію написання есе;
- створити власні матеріали.

Практична значущість: інформаційний доробок може бути використаний під час викладання дисципліни «Художньо-публіцистичні жанри».

1. Теоретичні засади

– Що є есеїстика? – Кажуть, галузь літературознавства.

– А що вивчає вона? – Есеї.

– Що являють собою есеї?

Словник української мови, а саме Академічний тлумачний словник складений у 1970—1980рр. надає означення слова «есе», як : короткі наукові, критичні та інші нариси, які відзначаються вишуканістю форми. А також цю назву мають декілька географічних об'єктів: наприклад у Франції так називають муніципалітети у регіонах Бургундія, Нижня Нормандія і Бретань.

Але на цей час нас цікавить той термін, я якому йдеться про невеликий за обсягом твір.

1.1. Термін “есе” та його історія

Есе або есей, (не слід плутати цей термін зі словом есеї, що згідно єврейською означає - юдейська секта, що виникла у 2 ст. до н. е., представники якої проповідували аскетичний побут і спільність майна), так от, цей термін прийшов у нашу мову з французької й означає спробу або нарис. Тобто це є невеликий за обсягом прозовий твір, що має довільну композицію і висловлює індивідуальні думки та враження з конкретного приводу чи питання. Такий твір не претендує на визначальне і повне трактування теми.

Есей це жанр, який лежить на перетині публіцистичної та художньої, а часом і науково-популяризаторської творчості та водночас він виражає індивідуальні враження та міркування. Наприклад: візьмемо тлумачення терміну із «Словника української мови» – ми бачимо, що «есе є короткі наукові, критичні та інші нариси, які відзначаються вишуканістю форми. Це є огляд, критична стаття чи есе, написані на належному ідейно-науковому рівні, які

допоможуть сучасникові розібратися в складних колізіях сьогодення та дозволить ознайомитися з кращими здобутками художньої літератури».

В «Тлумачному словнику іншомовних слів» Л.П. Крисина есе визначається як «нарис, який трактує якісь проблеми не в систематичному науковому вигляді, а у вільній формі». А от «Великий енциклопедичний словник» дає таке визначення: «Есе – це жанр філософської, літературно-критичної, історико-біографічної, публіцистичної прози, що поєднує підкреслено індивідуальну позицію автора з невимушеним, часто парадоксальним викладом, орієнтованим на розмовну мову».

Дивимося також у «Коротка літературна енциклопедія», яка уточнює: «Есе-це прозовий твір невеликого обсягу і вільної композиції, що трактує приватну тему і представляє спробу передати індивідуальні враження та міркування, так чи інакше з нею пов'язані».

Треба сказати, що хоча художні тексти у стилі есе відомі ще з часів античності, а появу цього жанру пов'язують з ім'ям Мішеля Монтеня, який починаючи з 1572 року й до кінця свого життя працював над найбільшим літературним твором свого доробку, який мав назву «Проби».

Що до відомих українських есеїстів — серед них Євген Маланюк, Остап Вишня, Юрій Андрухович, Сергій Жадан, Василь Барка.

В англійській мові слово «есеїст» (англ. *essayist*) вперше використав англійський поет і драматург Бен Джонсон в 1609 році. Як есеїсти в ХІХ виступали також Томас Карлайл, Вільям Гацліт (Хезлітт), Метью Арнолд, Оскар Уайльд, Ральф Уолдо Емерсон, Генрі Девід Торо та багато інших. Серед відомих есеїстів ХХ століття можна назвати Бернарда Шоу, Герберта Веллса, Гілберта Честертона, Джорджа Орвелла, Томаса Манна, Андре Моруа, Жана-Поля Сартра, Чеслава Мілоша.

Але в якості особливої жанрової форми цей термін ввів, спираючись на досвід попередників, все ж таки Мішель Монтень у своїх «Дослідах» (фр. Les Essais, 1580). А Френсіс Бекон, своїми творами, виданим у вигляді книг в 1597, 1612 і 1625, вперше в англійській літературі дав назву essays.

1.2. Риси жанру

Назва есе не залежить безпосередньо від заголовка: відображаючи зміст твору так само, як і він може починатися з думок автора.

Вільна композиція есе підпорядковується його внутрішнім міркуванням, а головну ідею нарису слід шукати у різноманітності думок автора. Проблема розглядається з різних точок зору.

Якщо у творі, написаному на літературну тему, переважає раціональне поєднання аналізу художнього твору з власними ідеями, то нарис чітко виражає позицію автора.

В той час як традиційний твір вітає стильові особливості твору та мови автора, то есе вимагає стиль окремого письменника.

Мета есею полягає в тому, щоб розвивати вміння, самостійне та творче мислення, письмове викладення власних ідей.

Визначальними ознаками його є невеликий обсяг 4 або 7 речень, конкретна тема, доволі вільна структура, парадоксальні вчення та ідеї. Стиль такого нарису образний, музичний, йому властиве використання нових метафор, нових поетичних образів, розмовної манери спілкування та словникового запасу, і тут на перший план виходить особистість автора.

Есе то є "вільний" лист, де найцінніша свобода, логічність, оригінальність проблеми та дискусія. Есе ідеально підходить для навчання критично мислити, для розвитку мовленнєвих навичок.

Найближчими жанрами до есею є поезія у прозі, а також наукові нариси чи філософські тексти.

Серед есеїстів відомих у всьому світі постають такі постаті, як Юрій Шевельов, Бернард Шоу, Жан-Поль Сартр, Альберт Камю, Йоганес Бехер, Владимир Винниченко, Юрій Липа, Улас Самчук, Павло Загребельний, Іван Драч, Олесь Гончар, Євгеній Сверстюк.

1.3. Класифікація і ознаки есе

Щодо змісту есе можуть бути: філософські, літературно-критичні, історичні, художні, мистецькі та журналістські, духовно-релігійні тощо.

Буквально нариси постають у формі: огляду, ліричній короткій мініатюрі, примітки, сторінки щоденника, листа тощо.

Є також нариси: описовий, художній, рефлексивний, критичний, аналітичний тощо.

Нарешті, запропонована класифікація нарисів поділяється на дві основні групи: особистісні, суб'єктивні нариси, де головним елементом є розкриття того чи іншого аспекту особистості автора й об'єктивний нарис, коли особистісний початок підпорядковується предмету опису чи думки.

Теми есе завжди специфічні. Есей не може містити багато ідей. Він зображає лише один варіант, одну ідею. І розкриває її, дає відповідь на запитання і вільне написання є важлива особливість есе.

Дослідники коментували, що есе було влаштовано таким чином, що воно не вкладалося в жодні формальні рамки. Часто це робиться, керуючись принципом "зворотного". Також тут присутнє неформальне спілкування.

Авторам нарису важливо встановити надійний стиль спілкування з текстами; щоб було зрозуміло, вони свідомо уникають складних, незрозумілих, надмірно жорстких конструкцій. Дослідники прокоментували, що хороший

нарис може написати лише людина, яка добре розбирається в темі, дивиться на неї з різних ракурсів і готова представити читачеві детальний, але багатогранний погляд на подію, яка стала відправною точкою його думок.

Безумовно в есе присутня пропаганда суперечностей. Цей жанр існує для того, щоб здивувати читача – це важлива якість, на думку багатьох дослідників. Незалежно за композицією, зосереджене на суб'єктивності, водночас есе має внутрішню змістовну єдність, внутрішню гармонію. Хоча будь-яке есе в першу чергу є орієнтоване на розмовну мову. Взагалі важливо уникати незручного використання нарисів, стандартних фраз, акронімів і навіть найменшого тону. До мови, що використовується при написанні есе, слід ставитися серйозно. Тому при написанні есе важливо визначити та зрозуміти тему, визначити бажаний обсяг та цілі кожного абзацу.

2. Специфікація написання есе.

2.1. Структура і стиль викладу

Структуру есе визначають так: думка автора щодо проблеми подається як коротка теза (Т); намір повинен бути підтверджений доказами – тому теза супроводжується аргументом (А).

Аргумент стосується фактів, подій у суспільному житті, інцидентів, життєвих ситуацій та життєвого досвіду, наукових доказів, думок вчених та інших. Найкраще зробити два аргументи на користь кожної тези: один аргумент здається незручним, три аргументи можуть «перевантажити» твердження.

Тому есе набуває кругової структури (тези та кількість аргументів залежать від заголовка, обраної схеми, логіки розвитку ідеї): вступ =>тези, аргументи => тези, аргументи =>тези,аргументи => висновок.

При написанні також важливо враховувати наступні моменти: вступ та висновок мають бути зосереджені на проблемі; потрібно вибрати абзац, червоні

лінії, встановити логічний зв'язок абзаців, саме так досягається цілісність роботи.

Як стиль викладу: есе зображується емоцією, експресією, художністю. Експерти вважають, що відповідний ефект забезпечують короткі, прості, різноманітні інтонаційні речення, ефективне використання «найсучаснішої» пунктуації – тире. Стиль показує риси особистості, це корисно пам'ятати.

Перш ніж почати писати твір, слід розглянути наступні питання. Відповіді на них дозволять чітко визначити, що написати в нарисі. Про свої особисті якості чи здібності в нарисі запитайте: Чи я інший, ніж я знаю себе? У яких якостях це можна побачити? Про діяльність, якою ви займаєтесь: Як я долучився до цієї діяльності? Причина, чому я роблю це. Про кожну подію у вашому житті, яку ви згадали: Чому я згадав цей випадок? Це змінило мене як особистість? Як я відреагував на це? Це було для мене світлом? Хіба я раніше не сумнівався? Про все, що ви згадали: Якими якостями я захоплююся? Чи я переглянув свій підхід? Про кожне з ваших уподобань і те, що вам не подобається: Чому мені це подобається або чому ні? Чи так сильно вплинула ця ситуація на моє життя? Про кожен ваш провал: Чому я отримав такий результат? Як я оговтався від цієї ситуації?

2.2. Правила написання есе

От ви вже сідаєте, щоб написати твір, з чого почати, з основної ідеї чи яскравої фрази. Ваше завдання – негайно захопити увагу читача чи слухача. Часто використовуйте порівняльні форми, коли несподівані факти чи події стосуються основної теми есе. Існує лише одне формальне правило написання есе – наявність заголовка. Внутрішня структура нарису може бути довільною. Оскільки це невелика форма письмової роботи, немає потреби повторювати висновки наприкінці, вони можуть бути включені в основний текст або в заголовок. Міркування можуть передувати побудові проблеми, і воно може збігатися з остаточним висновком.

На відміну від будь-якого реферату, який адресований будь-якому читачеві, тому і починається зі слів "Я хочу сказати про" і закінчується "Я дійшов наступного висновку ...", есе – це коментар, адресований підготовленому споживачеві, тобто таким читачем буде людина, яка зазвичай має уявлення про що ми тут говоримо і дозволяє автору твору звернути увагу на відкриття нового та не обтяжувати текст деталями.

2.3. Помилки при написанні та перевірка есе

На відміну від тестування, есе не містять формат з декількома варіантами (коли вам пропонують кілька варіантів вибору). Написання есе не обмежене часом, ви можете переписати його багато разів, попросити своїх друзів прочитати твір. Скористайтеся кожною можливістю і намагайтеся уникати поширених помилок. Не думайте, що вас можуть обмежити перевірки орфографії. Прочитайте свої тексти та переконайтеся, що немає невиразних словосполучень, поганих поворотів тощо. Ось кілька прикладів, які потрібно пам'ятати й не наслідувати: "Я пишаюся тим, що зможу протистояти наркотикам, алкоголю та тютюну", "Робота у вашій компанії, розташованій у чудовому місці з великою кількістю готичної архітектури, була б для мене цікавою проблемою".

Треба звертати увагу на те, чи достатня кількість деталей. Втрачається цікавий нарис, якщо присутній список тверджень які не описані прикладами. Для есе характерні прості кліше: важливість працьовитості та наполегливості, вчитися на помилках тощо.

Бажано так само уникати багатослівності. Есе обмежені певною кількістю слів, тому потрібно керувати цим розділом розумно. Іноді це означає, що треба оминати певні ідеї чи деталі, особливо якщо вони вже були згадані або не мають прямого відношення до справи. Такі речі лише відволікають читача, і затьмарюють основну тему есе.

Довгі фрази також є не бажаними. Довгі речення ще не доводять правоту автора, а короткі часто мають великий вплив. Це найкраще робити, коли довгі статті чергують есе з короткими. Спробуйте прочитати текст нарису вголос. Якщо вам здається, що вам не вистачає повітря, розбийте більший абзац на менші.

Коли ви маєте написаний твір, зробіть цю вправу. Дайте кожному абзацу букву: або S (коротка), або M (середня), або L (довга). S-менше 10 слів, M-менше 20 слів, L-20 слів і більше. Правильний твір містить літери таких типів або подібного порядку-MSMLMS. Неправильний твір характеризує таку послідовність букв – SSSMLLL.

Не перевантажуйте твір, відмовтеся від слів з енциклопедії. Неправильне вживання таких слів відволікає читача, зменшуючи значення нарису. Ігноруючи такі поширені помилки, ви можете зацікавити читача своїм твором.

Найголовніше при написанні есе – перевірити перший варіант. Під час складання проєкту вашим основним завданням є дотримання основних ідей та впорядкування їх у суворому порядку, включаючи ілюстровані матеріали чи дані тощо. Написавши першу версію, дайте їй відпочити день - два, а потім поверніться до роботи тестування та виправлення у «свіжій голові».

Вивчаючи есе, перш за все переконайтеся, що вас влаштовують важливі моменти: також важливо пам'ятати, що твір є особистим жанром, тому оцінка його значення може бути суб'єктивною.

Незалежно від того, на що ви відповідаєте, потрібно ставити певні цілі. Під час написання реферату слід пам'ятати про наступне: Чи розкрив я зміст запитання? Як я висловив свої погляди чітко і точно? Чи те, що я написав, здається природним, чи є помилки? Ви також повинні переконатися що демонструєте свою філософію, а текст "націлений" на емоційний вплив і ви представили принаймні один сильний аргумент.

2.4. Спілкування за допомогою писемного мовлення.

Есей просто створений для перевірки навичок написання та вміння висловлювати ідеї на папері. Важливо бути чесним, щирим, неповторним, тобто бути самим собою! Дайте образ реальної людини у своїх текстах.

Експерти вважають, що більшість випускників, абітурієнти дуже хочуть виглядати як хтось: лідер, зріла людина і часто просто забувають бути собою! Єдиний спосіб зробити свій текст впізнаваним – мати образ особливої людини – зробити нарис неповторним елементом унікальності. Ваш твір миттєво стане приємнішим та приверне увагу. Такі есе допомагають виділитися серед сотень інших. На думку експертів, випускники та абітурієнти не повинні боятися виходити за рамки, це найкраще саме по собі. Більшість випускників переживають, що їм не вдасться скласти правильне враження, тому вони видаляють все з текстів, що робить їх чудовими. З такої безпечної точки зору, читання есе дуже втомлює.

Не варто робити свої нариси веселими. Однак рекомендується зробити ваші нариси незабутніми. Але треба розуміти, що експертна комісія не буде терпіти учасників, які хочуть покласти пил в очі. Було б добре, якби есей показував реальний стан речей. При цьому ігноруйте слабкі місця, навіть якщо вони присутні у вашому характері. Ви повинні бути чесними, але позитивними. Тільки позитивно реагуйте на себе та свої якості! Так звані «слабкі місця» слід подавати так: «Раніше я був неправий, але це навчило мене робити висновки і стало позитивною рисою».

Під час написання есе у читача або слухача повинні виникати болючі та емоційні питання. Це може бути – фінансові проблеми (ціни на нафту / енергію, втрати, економічний спад), екологічні проблеми (зміна клімату, водопостачання / якість, стихійні лиха, забруднення повітря, води та ґрунту, проблема нестачі джерел енергії), соціальні проблеми (радикальний іслам, небезпека релігійної

війни), демографічні (старіння населення, брак населення в розвинених країнах, поширеність чоловічого населення, вимушена міграція, інфекційні хвороби, бідність), незрозумілий суспільний прогноз щодо технологічного прогресу (біотехнологія, тепло технологія, інші галузі науки), географічні проблеми (тероризм, організована злочинність, «гарячі точки», конфлікт через брак ресурсів, створення зброї масового знищення). Такі питання, що виникли наприкінці 20 століття і набувають сьогодні все більшого значення.

Використані джерела та література

1. Глазова О.П. Есе як вид роботи з розвитку писемного мовлення школярів [Електронний ресурс] / О.П.Глазова // Методичні діалоги. – 2010. - №5.- Режим доступу: www.ipro.org.ua/files.
2. Лесин В.М. Літературознавчі терміни: довідник. – К.: Рад.шк, 1885.
3. Літературознавчий словник-довідник /Р.Т.Гром'як, Ю.І.Ковалів та ін. – К.: ВЦ «Академія», 1997.
4. Українська Літературна Енциклопедія: В 5т./ Редкол.: І.О. Дзевєрін (відп. ред..) та ін. - К.: «Українська Радянська Енциклопедія» ім. М.П. Бажана, 1990.
5. Шендеровський К. С. Як написати успішне есе. Методичні рекомендації до написання есе. Режим доступу: http://journlib.univ.kiev.ua/ese_gol_2.doc.
6. Блогінг для початківців
<https://peskiadmin.ru/uk/esse-o-sebe-primery-napisaniya-blogging-dlya-nachinayushchih-tekst-o-sebe-i.html>
7. Зацепин Константин. Мысль и письмо. Феномен эссеизма // <http://scriptum.gramota.ru/myslpism.doc>
8. Євгенія Кожанова Есе на посаду. Як написати есе на посаду. Всі правила від А до Я.
<https://scarpis.ru/school/essays-on-the-post-how-to-write-an-essay-all-the-rules-from-a-to-i/>
9. Краткая литературная энциклопедия. В 8-и тт. – М., 1975.
10. Лесин Володимир, Пулинець Олександр. Словник літературознавчих термінів. – К.: Радянська школа, 1971.
11. Літературознавчий словник-довідник / Роман Гром'як, Юрій Ковалів та ін. — К.: ВЦ «Академія», 1997.
12. Как написать эссе // Литературоведческий словарь (<http://s249.narod.ru/esse.html>)

13. Всеосвіта»Бібліотека»Українська література»РМ № 1. Письмове есе «Роль української народної пісні в житті народу»

<https://vseosvita.ua/library/rm-no-1-pismove-ese-rol-ukrainskoi-narodnoi-pisni-v-zitti-narodu-48895.html>

14. Есе — що таке, як писати, твір есе, приклади

<https://schoolteacher.klasna.com/uk/site/ese--shcho-take-yak-pisat.html>

15. Краткая литературная энциклопедия. В 8-и тт. – М., 1975.

16. Лесин Володимир, Пулинець Олександр. Словник літературознавчих термінів. – К.: Радянська школа, 1971.

17. М. А. Балаклицький

Навчально-методичний посібник для студентів зі спеціальності «Журналістика» Есе як художньо-публіцистичний жанр

18. Блог Савичевої Н. Я.

https://savichevan.blogspot.com/2018/10/blog-post_31.html

19. Форма есе приклад. Як написати есе - все правила від "А" до "Я". Що таке есе [Електронний ресурс]

<https://kvartiraidoma.ru/uk/tehnika/forma-esse-primer-kak-napisat-esse-vse-pravila-ot-a.html>

20. Поради з написання есе [Електронний ресурс]

http://csbc.edu.ua/documents/news/691_3.pdf

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

ДОБІРКА АВТОРСЬКИХ МАТЕРІАЛІВ

He gave him absolution. Он отпустил ему грехи.

Our views are like our watches: they all show different times, but everyone believes only theirs. (Pope, Alexander) «Наши взгляды, как наши часы: все они показывают разное время, но каждый верит только своим» .

Вот так, одной фразой ПОП, АЛЕКСАНДР — английский поэт и прославленный мастер героического дистиха — отпустил грехи всему человечеству.

Разрозненность взглядов и суждений, на тот или иной вопрос, всегда была проблемой человечества. Именно разобщенность мнений приводит к непониманию, а она то и является бичом нашего времени.

Пусть наши взгляды «как часы», но почему они показывают разное время? Все серьезные организации пытаются сверять свои так дотошно, чтобы совпадали секунды. Для обывателей же, отставание на 2-3 минуты — закономерность. Отставание — закономерность и я сейчас не о времени, а о мыслях и взглядах. Страшно подумать 100 лет назад еще не было радио, сегодня мы жалуемся на интернет и ругаем телевидение, а ведь большинство из нас не следит за своим «временем»: мыслями, словами, поступками. Как можно верить своим, если зависть не дает покоя, а авто соседа спать по ночам; как опираться на собственные знания, если даже поставлена под сомнение теория относительности Альберта Эйнштейна. Да и в наше время информации лишь общность суждений может влиять на экономику, науку или общественное мнение.

Так что, прославленный мастер стиха, добро пожаловать в мир информационных технологий, где время диктует лишь масса и количество, начиная подписчиками и заканчивая избирателями.

He gave him absolution.

Він відпустив йому гріхи.

Our views are like our watches: they all show different times, but everyone believes only theirs. (Pope, Alexander)

«Наші погляди, як наш годинник: всі вони показують різний час, але кожен вірить тільки своїм»

Ось так, однією фразою ПОП, ОЛЕКСАНДР англійський поет і прославлений майстер героїчного дистиха відпустив гріхи всього людства.

Розрізненість поглядів і суджень на те чи інше питання завжди була проблемою людства. Саме роз'єднаність думок призводить до непорозумінь, а от вона вже є бичем нашого часу.

Нехай наші погляди «як годинник», але чому вони показують різний час? Всі серйозні організації намагаються звиряти свої так прискіпливо, щоб збігалися навіть секунди. Для звичайних людей відставання на 2-3 хвилини є закономірність. Відставання є закономірність і я зараз не про час, а про думки і погляди. Треба згадати, що 100 років тому ще не було радіо, сьогодні ми вже скаржимося на інтернет і лаємо телебачення, і водночас більшість з нас не стежить за своїм «часом»: думками, словами, вчинками. Як можна вірити власним, якщо задрість не дає спокою, а автомобіль сусіда спати ночами; як спиратися на власні знання, якщо навіть поставлена під сумнів теорія відносності Альберта Ейнштейна. Та й у наш час інформації лише спільність думок може впливати на економіку, науку або громадську думку.

Так от прославлений майстер вірша, ласкаво просимо у світ інформаційних технологій, де час диктує лише маса і кількість, починаючи підписниками й закінчуючи виборцями.

Хвороби

"Голос розуму звучить тихо" Напис на могилі Зігмунда Фройда

Кожен з нас хворіє: хтось серцем, хтось тілом. Хтось за улюблену футбольну команду, а хтось за свого чоловіка, який кожного дня ганяє містом на автомобілі. Є такі, що хворіють від фруктів, і такі, що хворіють від їх відсутності.

Для когось з нас хвороба – це шанс відпочити від обридлої роботи, для іншого відсутність будь-яких шансів. Для одних це біда, для інших лише привід надрукувати її назву на папері. Якщо ми не згодні з думками іншої людини, найлегше сказати – він «хворий». «Определіте его в больничку» – чула я не одноразово.

Так що для нашого суспільства є хвороба? Засіб досягнення цілей або можливість заробити, спосіб «відкосити» або здатність турботи про ближнього?

Діагноз... це слово давно вже означає не тільки оцінку фізичного і психологічного стану. В сучасному суспільстві воно скоріше є висновком відношення до явища або персони. Діагноз стану суспільства – чи можна було почути таке словосполучення 100 років тому? Можливо сучасне суспільство дійсно хворе? Можливо потребує лікування? Що стане ліками йому? Голос розуму! Ось панацея. Голос...Розуму... От знов діагноз: Поздоровляємо, у вас шизофренія.

Що буде казати сучасне суспільство своїм нащадкам, що передасть у своєму доробку, яким чином виправдається за свою байдужість, неспроможність, за свої «не дії» й «не думки». Чи про це мріяв Григір Тютюнник коли описував селян, що гомоніли про політику, в якій не тямлять.

Так який діагноз будемо ставити шановне панство? Якою хворобою прикриємося цього разу? А може відразу в домовину?

Обрыдалась...

Просматривая любимые строки стихов, вспомнила Смерть поэта. Хотелось послушать. Просмотрела сцену убийства поэта по Фильму Пушкин: Последняя дуэль – реву.

Как можно вообще было воспринимать дуэль как нечто искупающее вину. Вот два соперника, два противоречия друг напротив друга. Мгновение. И перед вами убийца и его жертва. Свидетели убийства. Это ли торжество справедливости?!

Наиболее ёмким и точным мне представляется определение дуэли, данное русским военным писателем начала века П. А. Швейковским:

«Поединок есть условленный бой между двумя лицами со смертоносным оружием для удовлетворения поруганной чести и с соблюдением известных, установленных обычаем, условий относительно места, времени, оружия и вообще обстановки выполнения боя».

Именно... Бой! Не убийство! Хочешь помахать булавой – пожалуйста-с, хотите-с сабли – только за, кулачный бой – зрелищно...

Мне вот интересно – зафиксирована ли хотя бы одна женская дуэль или это прерогатива только мужского пола?

Говорят были. Женские дуэли, говорят, были беспощаднее мужских, и погибали в них и зачастую оба бойца.

Может именно в них истоки феминизма.

Обридавшись ...

Переглядаючи улюблені рядки віршів, згадала Смерть поета. Хотілося послухати. Переглянула сцену вбивства поета по Фільму Пушкін: Остання дуель - починаю ревіти.

Як можна взагалі було сприймати дуель такою, що може спокутувати провину. Ось обидва сперечальники, дві розбіжності одна навпроти іншої. Мить. І перед вами вбивця і його жертва. Свідки вбивства тут. А де ж справедливість?!

Найбільш містким і точним я бачу визначення дуелі, дане російським військовим письменником початку століття П. А. Швейковським:

«Поєдинок є домовлений бій між двома особами зі смертоносною зброєю для задоволення зганьбленої честі, з дотриманням відомих, встановлених звичаєм, умов щодо місця, часу, зброї й взагалі обставин виконання бою».

Саме ... Бою! А не вбивства! Хочеш помахати булавою – завітайте, хочете шаблею – ми тільки за, бій силоміць – це видовищне дійство ...

Мені от цікаво – чи зафіксована хоча б одна жіноча дуель або це явище тільки для чоловічої статі?

Кажуть, були. Були жіночі дуелі, і кажуть, вони були ще більш нещадні, і гинули в них часто обидва бійці.

Може, саме в них витоки фемінізму.

Що таке бути сліпим?

Ви коли-небудь замислювалися про те, що таке бути сліпим?

Ви знаєте когось з обмеженим зором?

Що б ви зробили, якби втратили зір?

Сліпі люди не потребують допомоги. Вони...

Зупиніться і подумайте над цими питаннями хвилину. Вміння бачити – це те, що більшість із нас сприймає як належне, чи не так?

Нещодавно я переглянула відео, від якого навернулися мені сльози на очі. Воно показує сліпого чоловіка, що сидить на вулиці перед будівлею на картонній паперовій коробці, з жерстяною банкою та знаком, який галасує: «Я сліпий. Будь ласка, допоможіть.»

Кілька людей, які проходять повз, кидають йому монети на землю. Молода жінка в сонцезахисних окулярах проходить повз, але зупиняється і розвертається. Вона підходить до чоловіка, бере його табличку, перевертає його і щось пише на ньому, і відходить. Він відчуває її взуття, коли вона зупиняється. Глядачі це можуть чітко бачити.

Після того, як вона піде геть, кожен, хто проходить повз цього чоловіка, починає кидати йому монети – багато монет. Пізніше жінка повертається, і хлопець запитує її, що вона зробила. Вона сказала, що написала те саме на його табличці, але іншими словами.

Написала вона такі слова: "Це прекрасний день, і я його не бачу"

Розмовляймо...

Мене дивують люди, які живуть в Україні та не хочуть розмовляти українською.

Вважаю – це є неправильно, що люди у межах держави «не дуже хочуть» розмовляти українською.

Минулого року була у двох містах, дуже не схожих одне на одне. І там, і там я була вперше у житті. Я мала відчуття, що потрапила у дві різні країни. Я зрозуміла, яка велика й різноманітна наша Україна. Дійсно, таке відчуття, що це якісь різні держави. Крім написів українською мовою, загального нічого немає. Це було цікаво.

Але склалося враження, що одне з них не українське, а «руське місто».

Я не знаю, добре це чи погано, але мені здалося дивним, що люди живучи в межах України, якось не дуже хочуть розмовляти українською. На мою думку, це неправильно.

Але дійсно таки, примушувати людей розмовляти якоюсь певною мовою – є хибний шлях. Треба відшукувати способи, щоб їм це було цікаво, щоб їм це подобалося, щоб їм подобалося відчувати себе українцями, бути українськими громадянами, щоб їм подобалося розмовляти цією мовою, читати літературу... Втім, це дуже поверхневий погляд, і, можливо я помиляюся, а в кожного на це є своя власна думка.

Ви не захоплюєтеся поезією...

Ви не захоплюєтеся поезією, друже? Та ви її не читали. Ось...*«Я входил вместо дикого зверя в клетку...»* Иосиф Бродский Почему я люблю его творчество? За мысли, за слова, что четко передают сложнейшие чувства. *Я входил вместо дикого зверя в клетку, Все кто был заперт не по своей воле – понимают, о чем он. Выжигал свой срок и кликуху гвоздем в бараке, У кого вместо холста была лишь стена «обителю» - делали то же самое. Жил у моря, играл в рулетку, кто честно признавал свой азарт и ...поддавался ему, Обедал черт знает с кем во фраке. И жалеет о времени, потраченном на людей, этого не заслуживающих. С высоты ледника я озираю полмира, Все кто не по слухам знаком с манерой величия, Трижды тонул, дважды бывал распорот. Кто был сквозь зубы, зажимая руками раны, Бросил страну, что меня вскормила. Бежал... Из забывших меня можно составить город. Все, кто лишь в памяти, беседует с друзьями, Я слонялся в степях, помнящих вопли гунна, Знает как «брести» и «не видно ни зги». Надевал на себя что сызнава входит в моду, заново осматривал, не узнавая себя в «чужом халате». Сеял рожь, покрывал черной телью гумна кто руками лицо умывал землёю. И не пил только сухую воду. Кто нес брата, шатаясь и падая, Я впустил в свои сны вороненый значок конвоя, Хватал дуло рукою, отводя пятерню. Жрал хлеб изгнанья, не оставляя корок. Знал количество крошек, Позволял своим связкам все звуки, помимо воя; И то, как крошатся резцы порою. Перешел на шепот. Теперь мне сорок. Молчит часто, хотя есть что сказать, Что сказать мне о жизни? Что оказалась длинной. Знает то, что он мало знает. Только с горем я чувствую солидарность. Упиваясь..., порою воем. Но пока мне рот не забило глиной, А живым ощущает боль лишь. Из него раздаваться будет лишь благодарность. Тот полюбит его духовность.*

Диалог

- Хватит врать!

- Я никогда не вру.

- Все врут!

- А я нет. Могу порой сказать не всю правду.

- Так это и есть врать!

- Разве?! Ведь ложь, обман, неправда - утверждение, заведомо не соответствующее истине и высказанное в таком виде сознательно, то есть даже бессознательно сказанная ложь таковой не является, а полуправда тем паче. И даже более того: как однажды, в далеком 1996, сказал Лев Аннинский в «Руки творца» : «Одно и то же утверждение может быть правдой и ложью в зависимости от контекста, а контекст многослоен, многосложен, изменчив. Хуже того: правда может служить лжи, играть роль лжи, быть ложью. И еще того хуже, сложней, коварней: ложь может играть роль правды, быть правдой».

Грань между ними столь тонка, что справедливости искать - нет неблагодарнее занятия. «Ибо запутаешься и погрязнешь в склоках, не сужденьях. Ведь : тот, кто лжет, не отдает себе отчета в трудности своей задачи, ибо ему предстоит еще двадцать раз солгать, чтобы поддержать первую ложь» – умозаключает классик, английский поэт, один из крупнейших авторов британского классицизма Александр Поуп.

Не классики еще мы, чтобы о вечном спорить. Умерь обиды пыл. Где ложь, где правда тут – не нам искать. К чему эти дискуссии, к чему дебаты. Живи, люби, дари тепло и наслаждайся тем, что ты имеешь. Жизнь так коротка. Наш век не долгод. Цени его. Не думай понапрасну о былом, надуманных проблемах и призрачных преградах. Крылья свои расправь. Лети. Будь юн душой.

А правда – она ведь рядом. Ты ею дышишь. Пой. Поверь дыханию. Сердцебиению вторя, распахни свои объятия для самого себя, и ты увидишь, необходимость различать обман уйдет сама собою. Живи. И будешь ты любим самою жизнью.

Жить...

Жить в карцере, по своему желанию, волен любой из нас. Счастливым быть, любить и плакать, слезами омывая душу. Вкусы у всех различны, непохожи, доступны каждому - и этим хороши. Твои переживания - пыль для друга, его - тлен для тебя. И по большому счету, правды нет, лишь субъективность мыслей и эмоций раскрашивают этот мир для нас. Сугубо лично воспринимаем мы его, сквозь призму прошлых лет и настоящего оттенки, ты волен выбирать - свобода или застенки. Как жить, любить, мечтать, что делать, с кем вести беседы, кем стать и вспоминать ли о былом. Ты не согласен? Поделом тогда - подумай сам, что написать в ответ... А правды нет!

ВИСНОВКИ

Як ми бачимо, за здатність «вивчати» нові теми, підлаштовуватися до соціальних змін есей є найпопулярніший жанр минулого століття. І зараз цей жанр набуває все більшого поширення. Есе знайшов свою корисність у світі, що швидко змінюється, де слово автора потрібне в сучасних глибоких проблемах через відносність авторитетів і цінностей, свободу творчої особистості. Поєднуючи журналістику та художню літературу, він є ідеальною формою публічної риторики для "літературно орієнтованих" націй, включаючи Україну.

На основі опрацьованої теоретичної бази, досліджень науковців, було створено 8 матеріалів, написаних у жанрі есе:

«He gave him absolution», « Хвороби» , «Обридавшись ...», «Що таке бути сліпим?», «Розмовляймо», «Ви не захоплюєтеся поезією», «Диалог», «Жить».

Усі твори стосуються таких тем: поезії, суспільства, пошуку істини, рефлексії, самовираження та ін. Під час написання використано українську, російську і англійську мову, що є актуальним у сучасному багато мовленнєвому просторі.

Спираючись на потреби суспільства, можна з упевненістю сказати, що навичка писати есеї зараз потрібна кожному користувачу соціальних мереж, кожному блогеру, викладачу, студенту або учню. Кожен хто пише пости, відгуки, надає критику і зворотний зв'язок, так чи інакше використовує цей жанр. Тому наданий матеріал буде корисний не лише при викладанні і вивченні «Художньої публіцистики», а й для самоосвіти і підвищення власних навичок.